

Пейо Яворов

Калиопа

„Де, момче, ума ти хвърка?
Все навън са ти очите!
Дявол някой тук се бърка:
пак разтеглихме ушите.

Палешник ли туй ще става,
или за носа ти брънка?
Кош кюмюр се достопява,
а ти гледай още вънка!“...

Като лека перушина,
седем очи преброени,
чук извива юначина,
бий метала разкалени.

– Трак-чук, жан-жин, трака-чука! –
наковалнята възглася.
И духалото се пука:
дъха, пъха и приглася.

Гледай искри, рой звездици
от желязо нажежено,
гледай огнени езици
от огнище разжарено.

„Хей, момче!“...
– Жжин! чука-трака...
Нека стария нарежда!
Що ли момък тръпен чака,
често-често вън поглежда?

– Там-сам! Зън-вън... бива-бива...
Кали-Кали-Калиопа! –
Наковалнята звънлива,
присмехулка върла, хлопа.

– Зън-вън, трак-мрак!
– Боже мили,
още няма я зората...
Удря момък, удря, сили –
на гърди навел главата.

За гидия от небето
слънце сутрин не изгрява,
среща, хе – отзад пердето
нему то се навестява.

II

Бог знай вече де далече
в диви пуцинаци,
зъл магесник прокобесник
имал бил коначи.

Светлолица хубавица
с него там живее
и запряна тя, горкана,
тъжи и линее.

Зъл магесник прокобесник
пази и завижда –
сяда-става, не остава:
слънце я не вижда!

Но в твърд синя над пустиня
грейне ли луната,
бяс умира – не се спира,
яхнал на метлата...

Че ще ходи и ще броди
по гори мъгливи,
да сборува и пирува
с бухалите диви.

А клетница-хубавица
до прозорец седне,
на звездите в синевите
волно да погледне.

Птичка мила пъстрокрила
скоро прилетява,
хубавица с песенчица
тихо утешава.

* * *

Стар болярин – зъл лихварин –
в края наш се слави;
той палати най-богати
сред града направи.

Пази старо – грозно харо
Калиопа красна,
като в клетка зад решетка
птичка сладкогласна.

Стар болярин – зъл лихварин
варди я страхливо,
от световен взор греховен
крий я завистливо.

Но зората в небесата
заран щом се пукне,
стар нехаря към пазаря
гледаш го, че хукне.

Ще преброди, ще обходи
градските мегдани,
ще се лута да набута
кожи недодрани...

Боляркиня сиротиня
трепетна тогава,
като в треска там завеска
бърже отвалява.

А отсреща я посреща
с поглед буйнопламен
млад момчина юначина
хубавеляк хвален...

III

Калиопа хубавица,
боляркиня милолица,

лудо-младо, не люби;
младостта си,
радостта си
не губи!

Не за чужди зрей в градина
росна алена малина,
лудо-младо разбери –
и човешки
ум лудешки
събери!

Стар стопанин лехите гази
и малина зорко пази,
лудо-младо, харно знай:
жар безумен
с хлад разумен
обюздай!

* * *

Огънят е пакост жива,
с огъня игра не бива,
луда-млада, проумей:
с него – знай си! –
не играй си,
ох, недей!

Че за дявол кът едничък –
пусти огън, бог самичък,
луда-млада, отреди:
дявол черен,
злонамерен
в огън бди.

Момково сърце немирно
пещ е съща, де безспирно,
луда-млада, страст пламти,
умна бивай,
в пещ не вливай
масло ти!

IV

Млади, млади, ум не може
вам сърцата да смири!
А защо с крила ти, боже,
пеперудите дари?

Пеперудата с крилата
обикаля редом свят
и целува по листата
всеки нов и хубав цвят.

Младо с дим и плам в сърцето
щуро ходи по света,
че за пакост под небето
бог създаде любовта...

Млади, млади, ум не може
вам сърцата да смири!
А защо с крила ти, боже,
пеперудите дари?

V

Къдрав, лих поток се пени,
блъска се от бряг на бряг;
плахо папрати зелени
гледат лудия му бяг.

И топола там висока
на едина бряг расте,
а отвъде, над потока,
злак-бръшлян вий листе.

Ден и нощ бръшлян посяга
към тополина снага,
вейки гъвкави протяга
с умилителна тъга.

И топола се навежда,
щомка вятър полъхти,

нежно към бръшлян поглежда
и приветно му шепти.

Но потока с яд го тласка,
докато го отбий...
И бръшлян не може с ласка
гиздосия да обвий.

VI

Кръст превива юначина,
чук извива,
и замислен, и унесен,
тихом пее тиха песен.

„Хубава си, мила моя,
любава си:
гъвък стан, фиданка съща –
кой, кажи ми, го прегръща?

А косите – греино злато,
а очите,
две звезди под вити вежди –
чий са сбъднати надежди?

Бузи али – рози, мила,
рай мечтали,
устни захар, шия млечна –
но кому са сладост вечна?

А гръд бяла, слънце нивга
невидяла,
а на нея кой почива
и ноще честит заспива?“

* * *

Ший грижовно хубавица
и любовно
през прозореца поглежда,
па си шепне и нарежда:

„Волен, хубав, мой соколе,
млад и любав,
брат бъди ми, враг не бивай,
огън-поглед тук не впивай.

Че гори ме твоя поглед –
умори ме!...
Що е слънце на лозата,
жадна, болна за росата!

Неи – драга, – мой соколе,
дай и влага!
Слънцето тогаз да грее
и лоза ще зеленее!

А милувки дай на млада –
и целувки!
Те са, те за хубавица
като за лоза росица...“

VII

Две сърца се знойно любят,
старо-харо ги дели:
дали времето си губят,
или бог ще се смили?

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7053>]